

have vi forskellige Meninger. Den højtærede Trafikminister udtalte ganske vist, at det var sandsynligt, at det skulde sættes i Forbindelse med Dobbeltsporet over Fyn, men der er altsaa ogsaa en Sandsynlighed for, at det kunde ordnes uden Hensyn hertil, og for saa vidt den højtærede Trafikminister ikke i en nær Fremtid agter at forelægge Forslag om Dobbeltspor over Fyn, vil jeg henstille til den højtærede Trafikminister velvillig at tage Sagen op, saaledes at den kan gennemføres, før Dobbeltsporet kommer.

Til Slut vil jeg gøre en Bemærkning om et Spørgsmaal, der har været rejst fra ærede Medlemmer her i Salen, nemlig med Hensyn til Invalideunderstøttelsen til de gamle Krigere. Jeg er vis paa, at hvis den højtærede Finansminister vil tage dette Spørgsmaal op, vil det faa Tilslutning her i Salen. I alt Fald ved jeg, at Befolkningens Følelser saares, naar de se, at disse gamle Krigere ikke have de nødvendige Erhvervsbetingelser og ikke have det fornødne til Livets Ophold. Det gælder her ikke alene om en Understøttelse til disse gamle Krigere særlig fra 3 Aars Krigen, men vi vide jo ogsaa, at saa mange af disse gamle Krigere, naar de naa op i Alderen, komme til at lide af forskellige Sygdomme, og det har jo ofte her i Rigsdagen været vanskeligt at afgøre, om Invaliditeten er fremkommen i Krigen eller senere. Forholdet er jo nu det, at alle, som trænge, og som ere over 60 Aar, skulle have Støtte ifølge Alderdomsloven, og af det Beløb, som anvendes hertil, skal Staten jo yde Halvdelen. Det er jo snart ikke mange af de gamle fra 3 Aarskrigen, som ere tilbage, og jeg vil da henstille, om man ikke lettest kom over dette Spørgsmaal, naar man i Stedet for at lade dem af dem, der trængte, nyde Alderdomsunderstøttelse, ydede dem en Understøttelse af Staten. Dette vilde de betragte som langt mere ærefuldt end Alderdomsunderstøttelse. Den Tid, disse gamle vare med i Krigen, staar jo for dem som et Glanspunkt, som et af de lyseste Minder i deres Liv, og det vilde de bevare, saa længe de leve. Dette lyse Minde fra deres Ungdomstid skulde den nuværende Generation nødvendig være med til at lade blegne hos dem, thi vi maa dog erkende, at de have været med til at gøre et Arbejde, sætte deres Liv ind paa, at højne Danmarks Ære paa en Tid, hvor, om jeg maa sige, at den hører til de stolteste Minder for vort Fædreland i den nyere Tids Historie.

P. Madsen: Der er tidligere her i Salen talt om Statens Indkøb af Heste til Hæren og det ønskelige, der for Landboerne vilde være i, om Staten kunde købe sine Heste her i Landet. I sidste Samling udtalte den højtærede Krigsminister sig saaledes, at man maatte faa Indtryk af, at han delte dette Ønske, og gerne for sit Vedkommende vilde gøre, hvad han formaaede, for at naa dette Maal. Men naar jeg nu har faaet Lyst til at nævne denne Sag, er det, fordi jeg er kommen i Tvivl, om vi virkelig naa videre ad den Vej i Aar end de foregaaende Aar. Af Bekendtgørelsen, som er udsendt om de Steder, hvor Remontekommissionen skal foretage sine Indkøb, ser man, at det er de samme Steder, som de have foretaget Indkøb paa i de tidligere Aar. For Sjællands Vedkommende er det uden for København kun 5 Steder, nemlig Hillerød, Frederikssund, Roskilde, Holbæk og Slagelse, for Fyen er det 3 Steder, Ullerslev, Ringe og Odense, og for Jyllands Vedkommende er det kun et, nemlig Vejle. At der kun er saa faa Steder i Jylland, kan jeg forstaa, da den Avl, som drives der, maaske ikke egner sig meget for Hæren. Jeg skal nu nærmest holde mig til Sjælland, hvor jeg er bedst kendt. Af de Steder, jeg har nævnt, vil man se, at der er store Strækninger i Sjælland, hvor der slet ikke bliver foretaget Indkøb af Heste, og hvor der som bekendt drives Avl af lettere Heste. Jeg skal nævne Strækninger i Sydsjælland, og jeg skal nævne Ods herred. Befolkningen har vanskeligt ved at forstaa, at det virkelig er alvorligt ment, at man ønsker at købe saa mange Heste som muligt til Hæren her i Landet. Der er ogsaa adskilligt, som giver den Tanke Medhold, at det ikke kan være fuldt Alvor, for det første, fordi man indskrænker sig til at foretage Indkøb saa faa Steder, og for det andet, fordi disse Opkøb altid ere ganske mærkelige og vanskelige at forstaa for Befolkningen. Det har nemlig ofte vist sig, naar Landboerne møde med en hel Masse Heste, at de, selv om disse Heste passe efter den Alder, som er opgiven, og det Maal, som de skulle have, undertiden kun faa solgt en eller to Heste, og saa er det jo ikke underligt, at Landboerne sige som saa: „Nej, der er ingen Mening i at rejse efter det, naar man alligevel ingen Heste faar solgt“. Derimod ser man saa tit, at en Hestehandler kan faa solgt et helt Kobbelt Heste. Nu skal jeg villig ind-